

sorium, ikke *kan* løses, naar man skal bibeholde Tantiemen for alle Statsbanernes Tjenestemænd. Giver man nemlig de underordnede Tjenestemænd i de fire Etater *samme* nye *faste*, væsentlig forhøjede Lønning og lader Statsbanernes Tjenestemænd yderligere beholde Tantiemen, blive disse sidste bedre stillede end de andre Etaters; giver man omvendt Statsbanernes Tjenestemænd en *saa meget lavere fast Løn*, som Tantiemens Gennemsnit udgør, blive de forurettede, da Tantiemen baade er en *usikker* Indtægt og tilmed efter al Sandsynlighed har naaet sit Højdepunkt og fremtidig vil synke anseelig. Man har derfor med Nødvendighed maattet foreslaa, at Tantiemen afskaffes for alle Statsbanetjenestemænd af Underklasserne og Mellemlklasserne, imod at de faste Lønninger til Gengæld forhøjes med et Beløb, der omtrent svarer til Gennemsnittet af det Beløb, der i de sidste tre Aar er udbetalt de paagældende Tjenestemænd som Tantieme. For disse opnaas der herved den betydelige Fordel, at den i de sidste Aar udbetalte Tantieme, som dels paa Grund af den her foreslaaede nye Lønningslov, dels paa Grund af Anlæg af nye urentable Baner maa antages at ville blive formindsket stærkt i de følgende Aar, bliver fæstnet som Lønning, saa at deres Indtægt fra de gode Aar ikke staar i Fare for at blive formindsket ved stigende Driftsudgifter. Paa den anden Side bliver det muligt ved Forandring af Tantiemen til en fast Lønningsdel uden at skride til uforholdsmæssige Lønningsforhøjelser at tilvejebringe den Lighed i Lønningsvilkaarene for ligestillede i de fire Etater, som det er Kommissionens Opgave at naa. For de overordnede Statsbanetjenestemænds Vedkommende, hvis Indflydelse paa Driftens Økonomi i ethvert Fald er uomtvistelig, har Kommissionen derimod ikke anset det for rigtigt at foreslaa, at Tantiemen ophæves, dels fordi dens Bevarelse for disse i og for sig har sin Betydning til Fremme af en økonomisk Drift af Statsbanerne, dels fordi Tantiemens Indregning i Lønningerne her vilde føre til vel høje faste Lønninger.“

*

*

*

Bemærkninger til Lovforslagets enkelte Paragraffer.

Til § 1.

De i § 1 nævnte 23 Lønningsklasser træde i Stedet for Postvæsenets 7 Lønningsklasser, Statsbanernes 1ste—14de Lønningsklasse, Telegrafvæsenets 7 og Toldvæsenets 5 Lønningsklasser; endvidere er der under Forslaget indbefattet Elever og Medhjælpere samt nogle faa andre Tjenestemænd under Telegraf- og Toldvæsenet.

Naar Lønningsforholdene for andre lavt lønnede Funktionærer under de her nævnte Etater ikke ere medtagne, ligger det dels i Hensynet til de Former, under hvilke disse Funktionærer knyttes til Statens Tjeneste (f. Eks. for Landpostbudens Vedkommende gennem Kontrakt), dels i Hensynet til, at deres Lønninger ikke ere nærmere fastsatte i de paagældende Lønningslove (hvilket f. Eks. gælder Statsbanernes 15de Lønningsklasse).

Af praktiske Hensyn har man ansat Lønningerne saaledes, at Maanedslønningerne blive hele Tal. Særlig bemærkes:

Til 1ste Lønningsklasse.

Denne Lønningsklasse omfatter af Tjenestemænd i Postvæsenet: Postbude, Postpakmestre og Postkonduktører; ved Statsbanerne: Bude, Portører og Bromænd; i Telegrafvæsenet: Telegrafbude og i Toldvæsenet: Rorsbetjente og dermed ligestillede. Ved Lov Nr. 99 af 23. Maj 1902 tillagdes der disse Tjenestemænd i Postvæsenet følgende Lønninger: Postbude i Kjøbenhavn samt Postpakmestre og Postkonduktører 840 Kr. aarlig, stigende hvert 4de Aar med 190 Kr. til 1,600 Kr., samt desuden et Huslejetillæg af 120 Kr. i Kjøbenhavn og Frederiksberg, 36—72 Kr. udenfor disse Steder; Postbude i Provinsbyerne 800 Kr. aarlig, stigende hvert 4de Aar med 120 Kr. eller 100 Kr. til 1,400 Kr. eller 1,300 Kr. efter Postkontorets Grad, samt et Huslejetillæg paa 36—72 Kr. Statsbanernes Tjenestemænd opnaaede ved Lov Nr. 81 af 15. Maj 1903 en Begyndelseslønning af 840 Kr. aarlig, stigende hvert 4de Aar med